

- 1 חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ג עמוד א
- 2 ובירושלמי מפיק להו לנזקין מיתורא דכי יכרה איש בור דגרסינן התם בפרק הפרה גמ' החופר בור ברשות הרבים
- 3 כתיב כי יפתח איש בור וכי יכרה איש בור למיתה בור לנזקין אמר ר' יצחק אחד בור של מיתה ואחד בור של
- 4 נזקין שניהם ממקרא אחד נתרבו בא לבור של מיתה את אמר פטור על הכלים וכשהוא בא לבור של נזקין את אמר
- 5 חייב על הכלים ע"כ, ומשמע דמרבא ליה מיתורא דכי יכרה איש בור, והא דדרשינן ליה בגמרא (נ"א א') לכורה
- 6 אחר כורה ההוא מכי יפתח ומכי יכרה אבל התם דריש מריבויא דבור בור ומבור של מיתה פטר את האדם ואת
- 7 הכלים אבל לא מבור של נזקין דהיינו בור תשעה, ואף על גב דמשמע דפליג אגמרינן בחיוב הכלים דאלו בגמרינן
- 8 פטר את הכלים בכל בור וכדאיתא בהדיא בפרק המניח בכולם אני קורא בהם שור ולא אדם חמור ולא כלים וה"מ
- 9 לענין מיתה אבל לענין נזקין אדם חייב וכלים פטורים, ובמכילתא דר' ישמעאל בור בור ב' פעמים בור למיתה בור
- 10 לנזקין וכתב עלה הרשב"ד ז"ל ובגמ' דילן כי יפתח וכי יכרה אם על פתיחה חייב על כריה לא כ"ש להביא כורה
- 11 אחר כורה שסלק מעשה ראשון הא לא סלק מעשה ראשון קיים וחייב אלמא בור לנזקין כתיב ע"כ, ומ"מ עדיין אנו
- 12 צריכין לירושלמי לחייב את הנזק באדם.
- 13 סוף סוף זה אב למיתה וזה אב לנזקין. קשיא לי סוף סוף כיון דבור תשעה אינו אלא לנזקין ואפי' מת בו פטור
- 14 נימא עשרה אב ותשעה תולדה, וליתא דבור עשרה ובור תשעה הרי הן כקרבן שהמועדת משלם נזק שלם ותמה
- 15 אינו משלם אלא חצי נזק לפי שכל אחד מהן אב בפני עצמו ואף על גב דתם אינו משלם מן העלייה לא קרי ליה
- 16 תולדה, ואינו דומה לחצי נזק צרורות דקרי ליה תולדה דהתם בין נזק שלם בין חצי נזק כולן מרגל אחת הן אבל כאן
- 17 ב' קרנות הן לא ראי זה כראי זה, וכן הדין בבור עשרה ובור תשעה.
- 18 חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ג עמוד א
- 19 סוף סוף זה אב למיתה וזה אב לנזקין. קשיא לי סוף סוף כיון דבור תשעה אינו אלא לנזקין ואפי' מת בו פטור
- 20 נימא עשרה אב ותשעה תולדה, וליתא דבור עשרה ובור תשעה הרי הן כקרבן שהמועדת משלם נזק שלם ותמה
- 21 אינו משלם אלא חצי נזק לפי שכל אחד מהן אב בפני עצמו ואף על גב דתם אינו משלם מן העלייה לא קרי ליה
- 22 תולדה, ואינו דומה לחצי נזק צרורות דקרי ליה תולדה דהתם בין נזק שלם בין חצי נזק כולן מרגל אחת הן אבל כאן
- 23 ב' קרנות הן לא ראי זה כראי זה, וכן הדין בבור עשרה ובור תשעה.
- 24 חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ב עמוד א
- 25 שדרכן להזיק וממונך ושמירתן עליך. ובור נמי אף על גב דאינו ממונך קרי ליה ממונך מפני שעשאו הכתוב כממונו
- 26 כדאמרין שני דברים אינן ברשותו של אדם ועשאן הכתוב כאלו הן ברשותו כן פרש"י ז"ל, ואינו מחוור דמ"מ אין
- 27 לקרותו ממונך, ועוד ודאי נראה דלא גרסינן ליה מדאקשי' בגמ' עליה דרב דאמר מבעה זה אדם ואדם שמירתן עליך
- 28 אדם שמירת גופו עליו ופריק תני שמירת גופו עליו ואם איתא אמאי לא אקשי ליה ממונך ממונו הוא, ולא עוד אלא
- 29 דלא שייך למימר ביה לא ממונך ולא ממונו, ובגמרא דקתני מאי שנא בור דממונך ושמירתו עליך מסתבר לי דהתם
- 30 לרבנותא קאמר הכי לומר אפילו את"ל כיון דאוקמיה רחמנא ברשותך הרי הוא כממונך הני נמי ממונך.
- 31 חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב
- 32 ואי קשיא לך דמשמע דאין עונשין מן הדין אף בנזקין וכדאמרין במכילתא תניא כי יפתח איש בור או כי יכרה אם
- 33 על פותח חייב על כורה לא כ"ש ללמדך שאין עונשין מן הדין, מסתברא לי דלא אמרו כן אלא בנזקי בור מפני שהוא
- 34 חדוש וליכא בכלהו נזקין דכותיה לפי שאין דרכו לילך ולהזיק ועוד שאינו שלו ואפ"ה עשאו הכתוב כאילו הוא שלו
- 35 ועוד שהניזק בא לרשותו של מזיק דהיינו חלל הבור ואין עונשין מדין כזה שאין לך בו אלא חדושו אבל שאר נזקין
- 36 שממונו הולך ומזיק עונשין בהן מן הדין,

- 1 תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף נ עמוד ב
- 2 מתני'. החופר בור ברה"ר ונפל לתוכו שור או חמור - חייב. אחד החופר בור, שיח ומערה, חריצין ונעיצין - חייב.
- 3 א"כ, למה נאמר בור? מה בור שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים. היו
- 4 פחותין מעשרה טפחים, ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור, ואם הוזק בו - חייב.
- 5 גמ'. אמר רב: בור שחייבה עליו תורה - להבלו ולא לחבטו, אלמא קסבר: חבטה, קרקע עולם הוא דמזקא ליה;
- 6 ושמואל אמר: להבלו וכ"ש לחבטו, וא"ת: לחבטו אמרה תורה ולא להבלו, התורה העידה על הבור ואפילו מלא
- 7 ספוגין של צמר. מאי בינייהו? איכא בינייהו דעבד גובה ברה"ר, לרב - אגובה לא מיחייב, לשמואל - אגובה נמי
- 8 מיחייב. מ"ט דרב? דאמר קרא: ונפל, עד שיפול דרך נפילה. ולשמואל? ונפל, כל דהו משמע. תנן: א"כ, למה נאמר
- 9 בור? מה בור שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים; בשלמא לשמואל,
- 10 אף כל לאתויי גובה, אלא לרב, אף כל לאתויי מאי? לאתויי חריצין ונעיצין. חריצין ונעיצין בהדיא קתני להו! תני
- 11 והדר מפרש. והני כוליה דקתני למה לי? צריכא; דאי תנא בור, הוה אמינא: בור עשרה הוא דאית ביה הבלא, משום
- 12 דקטין וכריכא, אבל שיח דאריך - אימא בעשרה לית ביה הבלא; ואי תנא שיח, הוה אמינא: שיח עשרה הוא דאית
- 13 ביה הבלא, משום דקטין, אבל מערה דמרבועא - אימא בעשרה לית בה הבלא; ואי תני מערה, הוה אמינא: מערה
- 14 בעשרה הוא דאית בה הבלא, משום דמטללא, אבל חריצין דלא מטללי - אימא בעשרה לית בה הבלא; ואי תנא
- 15 חריצין, הוה אמינא: חריצין עשרה הוא דאית בה הבלא, משום דלית בהו רויחא מלעיל טפי מתתאי, אבל נעיצין
- 16 דרויחי מלעיל טפי מתתאי - אימא בעשרה לית בהו הבלא, קמ"ל. תנן: היו פחותין מעשרה טפחים ונפל לתוכו שור
- 17 או חמור ומת - פטור, ואם הוזק בו - חייב, נפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור; מ"ט? לאו משום דלית ביה חבטה!
- 18 לא, משום דלית ביה הבלא. אי הכי, אם הוזק בו - חייב, הא לית ביה הבלא! אמרי: אין הבלא למיתה, ויש הבלא
- 19 לנזקין. ההוא תורא דנפל לאריתא דדלאי, שחטיה מריה, טרפיה רב נחמן. אמר רב נחמן: אי שקיל מריה דהאי
- 20 תורא קבא דקמחא, ואזל תנא בי מדרשא אם שהתה מעת לעת - כשירה, לא אפסדיה לתורא דשוה כמה קבי.
- 21 אלמא קסבר ר"נ: יש חבטה בפחות מעשרה. איתיביה רבא לרב נחמן: היו פחותין מעשרה טפחים, ונפל לתוכו שור
- 22 או חמור ומת - פטור; מאי טעמא? לאו משום דלית ביה חבטה!
- 23 תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף נא עמוד א
- 24 לא, משום דלית ביה הבלא. אי הכי, הוזק בו - חייב, הא לית ביה הבלא! אמר ליה: אין הבל למיתה, ויש הבל
- 25 לנזקין. איתיביה: בית הסקילה היה גבוה שתי קומות, ותני עלה: וקומה שלו הרי כאן שלש; ואי סלקא דעתך יש
- 26 חבטה בפחות מי', למה לי כולי האי? ולטעמך, נעביד עשרה! אלא כר"נ, דאמר ר"נ אמר רבה בר אבוח, אמר
- 27 קרא: ואהבת לרעך כמוך, ברור לו מיתה יפה, אי הכי, נגבה טפי! משום דמינוול. איתיביה: כי יפול הנופל ממנו,
- 28 ממנו - ולא בתוכו, כיצד? היתה רה"ר גבוה ממנו עשרה טפחים ונפל מתוכה לתוכו - פטור, עמוקה ממנו עשרה
- 29 טפחים ונפל מתוכו לתוכה - חייב; ואי ס"ד יש חבטה בפחות מי', למה לי עשרה? א"ל: שאני בית, דכל פחות
- 30 מעשרה לאו בית הוא. אי הכי, השתא נמי דהוי מאבראי עשרה, דל מיניה תקרה ומעזיבה, מגואי לא הוי עשרה!
- 31 א"ל: כגון דחק מגואי. אי הכי, כי לא הוי נמי מאבראי עשרה, משכחת לה דהוי מגואי עשרה, כגון דחק בה טפי!
- 32 אלא, היינו טעמא דר"נ, סבר: מכריסא דתורא לארעא כמה הוי? ארבעה, אריתא דדלאי כמה הוי? שיתא, הא
- 33 עשרה, אישתכח דכי קא מחבט - מעשרה הוא דקא מחבט. אלא מתני' דקתני: מה בור שהוא כדי להמית - י'
- 34 טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - י' טפחים, בשיתא נמי סגיא! אמרי: מתני' - דאיגנדר לבור.
- 35 חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף נ עמוד ב
- 36 אלמא קא סבר רב נחמן יש חבט בפחות מעשרה. נ"ל דאפילו למיתה קאמר דאי לניזקין בלבד ולא למיתה למה
- 37 חש לה משום טרפה דהא טריפה אינה חיה, וליכא למימר דלגבי איסורא דאורייתא חש למיעוט המצוי משא"כ
- 38 לענין תשלומין דא"כ מה הקשה לו רבא ממתני' דניזקין, ואיהו נמי אמאי נדי מטעמא דחבטה ואוקי בטעמא

- 1 דהבלא, אלא ודאי כדאמרן. ורב נחמן כרב סבירא ליה להאי לישנא ולענין ניזקין פטור אף על גב דאית ביה חבט
2 למיתה משום דקרקע עולם הזיקתו, ולפי זה אם הפקיר רשותו ולא בורו חייב לרב כשמת אפילו בפחות מעשרה
3 דקרקעו המיתתו.
- 4 והאי לישנא לא קאי אלא לישנא בתרא דאמר דמכריסא דתורא ועד ארעא ארבעה טפחים. והתימה מן הרי"ף ז"ל
5 שהביא בהלכות הלשון הראשון ולא האחרון וכבר כתבתיה בפרק אלו טרפות. ולפי דברי הרב ז"ל שפסק כרב א"כ
6 יחייב בבורו אפילו בפחות מעשרה כמו שאמרתי, ותימה הוא דא"כ כשפטרו במשנתנו בפחות מ' היה להם לחלק
7 בין בור ברשותו לבור ברה"ר לרב, ועוד דודאי משמע דאפילו לרב בבורו אינו חייב על המיתה בפחות מעשרה,
8 מדאמרינן לקמן אמר רב חסדא מודה רב בבורו ממה נפשך אם הבלא קטליה הבלא דילך קטליה אי חבטה קטליה
9 חבטה דילך קטליה ואם איתא למה לי מה נפשך הא ודאי חבטה קטליה, ועוד דבבור פחות מעשרה אין הבל
10 למיתה ואם יש חבט למיתה הא ליכא מה נפשך ואפ"ה חייב, אלא ודאי משמע דלית' כלל, ודברי הרב צ"ע.
- 11 חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף נא עמוד א
- 12 מתניתין דאגנדר אגנדורי. מסתברא לי דלאו למימרא דמתני' דתני עשרה והיו פחותין מעשרה דוקא דאגנדר
13 אגנדורי הא נפל כדרכיה אפילו בשיתא סגיא אליבא דשמואל, דא"כ ליפלוג וליתני בדידה בד"א במתגלגל אבל נפל
14 כדרכו אפילו בששה חייב, ועוד דא"כ אפילו אגנדר ונפל לתוך ששה ומת ליחייב דהו"ל תחלתו בפשיעה למהלך
15 כדרכו וסופו באונס בגינדור וליחייב, ועוד שהרי בור בור כתיב אחד למיתה ואחד לניזקין ואמרינן מה בור יש בו כדי
16 להמית עשרה אלמא בור של ניזקין אינו של מיתה ואם איתא של מזקין ושל מיתה הכל אחד וכשנפל כדרכו, ורוב
17 שוורים חרש שוטה וקטן נופלין הן כדרכן דרך הלוכן ולא דרך גינדור. אלא נ"ל הכי פירושא דמתני' דלתשלומין
18 ואיכא מגנדר דאין בו כדי להמית בפחות מעשרה לפיכך שנינו עשרה ולומר שלא חייבה תורה אלא בבור שיש בו
19 לעולם כדי להמית ואפילו במגנדר כנ"ל
- 20 שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף נא עמוד א
- 21 וכן פירש הרא"ש ז"ל וז"ל: דאיגנדר פירוש לא חייבה תורה כורה בור אלא אם כן ראוי השור הנופל בו למות באיזה
22 ענין שיפול אף באיגנדר. ע"כ.
- 23 .
- 24 תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף נא עמוד א
- 25 מתני'. בור של שני שותפין, עבר עליו הראשון ולא כסהו, והשני ולא כסהו - השני חייב .
- 26 גמ'. אמרי: בור של שני שותפין היכי משכחת לה? הניחא אי סבירא לן כר"ע, דאמר בור ברשותו חייב, משכחת לה
27 בחצר של שניהם ובור של שניהם והפקירו רשותן ולא הפקירו בורן, אלא אי סבירא לן בור ברשותו פטור, היכי
28 משכחת לה דחייב עליה? ברה"ר. וברה"ר בור של שני שותפין היכי משכחת לה? אי דשוו שליח תרוייהו, ואמרי
29 ליה זיל כרי לן ואזל כרה להו, אין שליח לדבר עבירה! ואי דכרה האי חמשה והאי חמשה, נסתלקו להו מעשה
30 ראשון! הניחא לרבי ולנזקין משכחת לה, אלא לרבי ולמיתה, ולרבנן בין למיתה בין לנזקין היכי משכחת לה? אמר
31 רבי יוחנן: כגון שעקרו שניהן חוליא בבת אחת והשלימו לעשרה. מאי רבי ומאי רבנן! דתניא: אחד החופר בור
32 תשעה, ובא אחר והשלימה לעשרה - האחרון חייב; רבי אומר: אחר אחרון למיתה, ואחר שניהם לנזקין. מאי טעמא
33 דרבנן? דאמר קרא: כי יפתח וכי יכרה, אם על פתיחה חייב, על כרייה לא כל שכן! אלא, להביא כורה אחר כורה
34 שסילק מעשה ראשון. ורבי? אמר לך: הנהו מיצרך צריכי, כדאמרינן. ורבנן נמי מיצרך צריכי! אלא היינו טעמא
35 דרבנן, אמר קרא: כי יכרה איש בור, אחד ולא שנים. ורבי? ההוא מיבעי ליה: כי יכרה איש בור - ולא שור בור.
36 ורבנן? תרי איש בור כתיבי. ורבי? איידי דכתב האי כתב האי. וממאי דלחייבי בתרא? דלמא לחייבי קמא! לא סלקא

- 1 דעתך, דאמר קרא: והמת יהיה לו, ההוא דקא עביד מיתה. והאי והמת יהיה לו מבעי ליה לכדרבא! דאמר רבא:
2 שור פסולי המוקדשין שנפל לבור - פטור, שנאמר: והמת יהיה לו, במי שהמת שלו! אמרי: ולאו ממילא שמעת מינה
3 דבההוא דעבד מיתה עסקינן? ת"ר: אחד החופר בור עשרה, ובא אחר והשלימה לכו', ובא אחר והשלימה לשלשים
4 - כולן חייבין.
- 5 תוספות מסכת בבא קמא דף נא עמוד א
- 6 האחרון חייב - דוקא הוא בשביל שחידש מיתה שלא היה מתחילה אבל ראשון ח' וזה ט' כולם חייבין בנזקין כמו זה
7 י' וזה עשרים.
- 8 בור י' ובא אחר והשלימו לעשרים - והוא הדין לי"א למאי דפריך עלה מסייד וכייד ומשני הא רבי והא רבנן.
- 9 שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף נא עמוד א
- 10 רא"ה
- 11 אבל הרא"ה ז"ל כתב וז"ל: אחד חופר בור תשעה ובא אחר והשלימו לעשרה פירוש והוא הדין חופר בור שמונה
12 ובא אחר והשלימו לתשעה אחרון בלבד חייב בנזקין אבל החופר בור עשרה ובא אחר והוסיף שנים או שלשה
13 טפחים לא עבד ולא כלום וקמא חייב דעבד ביה שיעור בין למיתה בין לנזקין אבל ודאי החופר בור עשרה ובא אחר
14 והשלימה לעשרים ובא אחר והשלימה לשלושים כולם חייבין. ע"כ. וגם התוספות והרשב"א ז"ל והרא"ש ז"ל חולקים
15 על הרא"ה ז"ל.
- 16 תוספות מסכת בבא קמא דף י' עמוד ב
- 17 מאי קעביד - בכולה שמעתין צ"ל מאי קעביד טפי מאחריני וישלם כל אחד חלקו ואין לומר דליפטור דתניא פרק
18 הפרה (לקמן נא). אחד החוקק בור לי' ובא אחר והשלימו לעשרים ובא אחר והשלימו לשלשים כולם חייבין אף על
19 גב דבלאו איהו הוה מתה מיהו בזה צריך לדקדק וכי בשביל שהשליך איש עץ בתוך אש גדולה יתחייב הא לא דמי
20 אלא לאחד שחופר בור י' ובא אחר והשלימו לי"א.
- 21 שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף נ עמוד ב
- 22 מאירי
- 23 היו פחותין מעשרה וכו' ומת פטור וכו'. ויש אומרים שאם מת משלם מיהא בכדי דמי היזק המשועבד בבית דין ולא
24 נראה לי כן. הרב המאירי ז"ל.
- 25 רבנו יהונתן
- 26 והר"ר יהונתן ז"ל כתב וזה לשונו: היו פחותין מעשרה טפחים אם מת בו פטור כלומר שנשבר רגלו ומת ממנו פטור
27 מלשלם את כולו אבל משלם לו כדי היזק שהוזק בו שנשברה רגלו אם לא היה מת דלגמרי לא מצינן למפטריה
28 שהרי חפר בו כדי להזיק הנפול אבל דמי כולו לא שהרי לא היה בו הבל למיתה ומזלו גרם ואם הוזק בו חייב שהרי
29 יש בו כדי להשבר ידו או רגלו ואפילו לא נשבר בו לא יד ולא רגל אלא שהוא מתנונה והולך אפילו הכי חייב שהרי
30 יש בו כדי להמית הבל לנזקין אף על פי דאין בו הבל למיתה. ע"כ.
- 31
- 32

- 1 רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק יב
- 2 הלכה י
- 3 אחד החופר בור או שיח או מערה או חריץ, ולמה נאמר בור עד שיהיה בו כדי להמית, וכמה כדי להמית עומק
- 4 עשרה טפחים אבל אם היה פחות מעשרה ונפל לתוכו שור או שאר בהמה חיה ועוף ומת פטור, ואם הוזקו חייב
- 5 בעל התקלה נזק שלם.
- 6 רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק יב
- 7 הלכה טו
- 8 עשה תל גבוה ברשות הרבים ונחבטה בו הבהמה ומתה, אם היה גבוה עשרה טפחים חייב לשלם, ואם היה פחות
- 9 מעשרה פטור על מיתת הבהמה אבל אם הוזקה בלבד חייב לשלם נזק שלם, ואפילו בתל גבוה כל שהוא או
- 10 בחפירה כל שהוא, שהנזק בכל שהוא דבר מצוי וידוע ואין המיתה בכל שהוא מצויה והרי הוא כמו אונס.
- 11 שולחן ערוך יורה דעה הלכות טריפות סימן נח סעיף א
- 12 נפולה, אסורה. כיצד, בהמה שנפלה, אם היתה עומדת על רגליה כשנפלה, <א> [א] {א} אם יש [א] [ב]
- 13 מכריסה עד המקום שנפלה שם ב) עשרה טפחים, חוששין שמא נתרסקו איבריה. ואם היתה שוכבת ונתגלגלה
- 14 ונפלה, צריך שיהיה גובה המקום עשרה טפחים. והא דבעינן גובה י' טפחים, א] א <א דוקא בנפלה מעצמה (ד"ע
- 15 בב"י) א [ב] ג] [ג] <א או הפילוח אחרים וידעה שרוצים להפילה, אבל אם הפילוה אחרים שלא מדעתה ג] או אפילו
- 16 ידעה בכך אלא שהפילוה בבת אחת, (ב) אפי' בפחות מעשרה טפחים חוששין לה. [ד] ואין חילוק בזה בין בהמה
- 17 לעוף, דבעוף נמי דינא הכי) (טור ובית יוסף וכן משמעות הפוסקים).
- 18 ט"ז יורה דעה סימן נח ס"ק א
- 19 (א) (נקה"כ) (פמ"ג) אם יש מכריסה כו'. מדנקט כריסה משמע דבבהמה עומדת ונופלת מיירי דאז מודדין הי'
- 20 טפחים מכריסה דהיינו עד לארץ יש ד' טפחים ואם יש בבור ו' טפחים טרפה וכן איתא בגמרא שמביא ב"י דלא
- 21 הוצרכו בור עמוק י' טפחים אלא א"כ שהשור מונח ומתגלגל לארץ דאז הבטן של שור והארץ שוים והב"י תמה למה
- 22 לא כ' הטור כן ובמ"ש ניחא אלא שיש להקשות למה כתב הטור בח"מ סימן ת"י לענין ניזקין שפטור המזיק א"כ יש
- 23 עשרה טפחים בבור ולא חשבינן מכריסה עד ארעא כבר תירץ רש"ל פרק הפרה דבצירוף י' עם רגליה אין המיתה
- 24 מצויה כל כך (וכן) [ולכן] אם מת חשיב ליה כאונס לענין תשלומין וזהו הטעם שפטור במיתת השור בפחות מי' וכן
- 25 כתב הרמב"ם להדיא אבל לענין טריפות אין חילוק בזה ומכל מקו' פחות מי' עם הצירוף לא שייך ביה צד מיתה
- 26 וא"כ כל זמן שלא מתה לא מטרפינן אף שלא עמדה עד כאן לשונו ודבריו נכונים ובפרישה ומו"ח ז"ל כתבו דיש בזה
- 27 ספק להטור איזה תירוץ עיקר בגמרא ואין צריך לזה כלל ויש כאן תימה גדולה בדברי ב"י וז"ל ודע דהא דבעינן
- 28 שתפול ממקום גבוה עשרה טפחים היינו דוקא בנפלה מעצמה או שהפילוה אחרים ויודעת שרוצים להפילה אבל
- 29 אם הפילוה אחרים שלא מדעתה או אפילו יודעת בכך אלא שהפילוה בבת אחת אפילו בפחות מעשרה טפחים
- 30 חוששין לה וכמו שביאר רבינו בסימן זה לקמן עכ"ל הך רישא וסיפא אין להם ביאור דמה שכתב ברישא ביודעת
- 31 שרוצים להפילה דחוששין בעשרה טפחי' דבר זה אינו שהוא עצמו כ' בשם רשב"א ור"ן אפילו בגבוה עשרה טפחים
- 32 מותר ובסיפא כ' בהפילוה בבת אחת אפילו בפחות מעשרה טפחים חוששין ובי' כתב לקמן בשם רשב"א ור"ן
- 33 דאפילו בכח מותר דנועץ ציפרניו כו' ואת"ל דיש חילוק בין בכח לבבת אחת מ"מ אין נכון מ"ש ב"י וכמו שביאר רבינו
- 34 כו' ובאמת לא זכר מזה כלום. וכמדומה שטעות נזדקרה לפני קולמוס הרב בזה מילתא: